

Exordium

I grålysningen den første påskedags morgen kom håpet og lyset til en verden i mørke. Vi vet å sette pris på lyset. Vi som bor et halvt år i skyggen vet at den dagen sola kommer er det glede og fest.

I gamle dager pleide folk å dra opp på fjellet tidlig påskemorgen. Man forestilte seg at sola i glede over oppstandelsen danset på himmelen nettopp påskemorgenen. Det het seg også at hvis en kunne få syke med seg opp ville de bli bedre, for sola skulle ha en helbredende kraft denne spesielle morgenen.

I dag er det ikke sola på himmelen vi feirer, men livets sol og glede, Jesus Kristus. I og med hans oppstandelse brøt lyset fram som en soloppgang inn over alle som siden har tatt imot ham og trodd evangeliet.

La oss reise oss og syngte første vers av: «Som den gylne sol frembryter.»

Høytidsvers: 172,1 «Som den gylne sol frembryter»

Prekentekest: Matt 28,1-10

Da sabbaten var over og det begynte å lysne den første dagen i uken, kom Maria Magdalena og den andre Maria for å se til graven. Med ett ble det et kraftig jordskjelv, for en Herrens engel steg ned fra himmelen, gikk fram og rullet steinen til side og satte seg på den. Han var som et lyn å se til, og drakten var hvit som snø. Vaktene skalv av redsel da de så ham, og de ble liggende som døde. Men engelen tok til orde og sa til kvinnene: «Frykt ikke! Jeg vet at dere søker Jesus, han som ble korsfestet. Han er ikke her, han er stått opp, slik som han sa. Kom og se stedet hvor han lå! Skynd dere av sted og si til disiplene hans: 'Han er stått opp fra de døde, og han går i forveien for dere til Galilea; der skal dere få se ham.' – Nå har jeg sagt dere det.»

Da skyndte de seg bort fra graven, redde, men jublende glade, og de løp for å fortelle det til disiplene. Og se, Jesus kom mot dem og sa: «Vær hilset!» De gikk fram og omfavnet føttene hans og tilba ham. Jesus sa til dem: «Frykt ikke! Gå og si til mine brødre at de skal dra til Galilea. Der skal de se meg.»

Slik lyder Herrens ord.

Det glade budskap

«Da skyndte de seg bort fra graven, redde, men jublende glade.» Slik beskrives stemningen disse kvinnene bar med seg – og de løp. Dunder og brak, knall og smell på påskemorgen. Det er kanskje ikke det man forbinder med en høytidsdag, skjønt her på Rjukan blir man vant til litt av hvert, som å vekkes til dynamittsalver på nasjonaldagen. Er man ikke forberedt, eller er man innflytter, så får man et minne man sent vil glemme. Slik var det vel for kvinnene. De var ikke forberedt på knall og smell, åpen grav og engel fra himmelen.

Har du noen gang løpt både redd og samtidig veldig glad for å fortelle noe nytt? Hva skulle det være som gjør en redd? Hva skulle det være som samtidig gjør en glad nok til å løpe? Jo, disse oppstandelsesvitnene fulgte påskens drama på nært hold. De hadde stått i utkanten og sett korsfestelsen langfredag. De hadde kjent den bunnløse fortvilelsen da Jesus ble mishandlet, led og døde. Dunder og brak, møte med engelen, det ufattelige, men likevel sanne budskapet om den tomme graven – ikke rart de var shaky. Og så møtet med Jesus da.

Disse kvinnene ble de første til å fortelle at Jesus lever. I kirken er noen satt til å være prester og andre til å være organist, kirketjener og klokker. Gud har satt noen til å ha et spesielt lederansvar og ansvar for å forkynne, og det finnes ulike nådegaver, noen innen omsorg, noen innen sang og musikk og forvaltning. Innen et stort mangfold av oppgaver bør hver og én finne sin plass og sin nådegave og ta del i det som bygger menigheten. Det er et godt og riktig kristent prinsipp. Men disse kvinnene som skyndte seg bort fra graven, de hadde del i det oppdraget som gjelder for alle kristne til alle tider – de skulle fortelle at Jesus lever. Dette er det mest grunnleggende vitnesbyrdet som alle kristne er kalt til å fortelle. Og disse kvinnene fortalte med stor frimodighet.

Ikke rart de var glade og redde på en gang. Det var glede og forventning fordi Jesus var levende. Glede fordi, da var det sant alt Jesus hadde sagt. Glede fordi det Jesus hadde sagt også handlet om dem og deres liv og deres framtid. Og likevel redde. Det skremmende med å møte en engel fra himmelen. Møtet med Guds veldige inngrep i historien. Møtet med mysteriet som var så uendelig mye større enn slike ting de kunne fatte og forstå.

Seier og forsoning

Hadde det ikke vært for at Jesus stod opp legemlig og fysisk, så hadde svært få i dag visst hvem Jesus var. Kirken hadde ikke vært til, og oss, hva hadde det blitt til med oss? Oppstandelsen er en klar forutsetning for at Det nye testamente ble skrevet.

Gjennom hundrevis av år har mennesker som leste eller hørte fortellinger om Jesus, visst og erfart at historien om Jesus handler ikke om et dødt menneske. Men det har ikke manglet på dem som hardnakket har påstått det motsatte. Seneste nå i mars kom det en ny runde i media. En film på Discovery skulle angivelig dokumentere at Jesus ikke døde og stod opp slik Bibelen sier, men i stedet skal ha stiftet familie og blitt gravlagt i en familiegrav. Så gikk det ikke bedre med denne filmen enn med Da Vinci Koden. Innholdet viser seg å bygge på ikke historisk dokumenterbare kilder og heller ville spekulasjoner, og holdt følgelig ikke mål vitenskaplig sett i følge forskere. Synd likevel med de mange som lar seg forlede. Synd også fordi dette blir neppe det siste vi hører fra alternativ forkynnelse til Bibelens Jesus.

Det har aldri vært noe gravmonument over Jesus Kristus. Men det finnes en levende historisk person. Påskedagen gjorde det mulig. Han er lys levende til stede iblant oss, om enn usynlig så likevel nær.

Oppstandelsen er det glade budskap for alle som tror på Jesus. Det som skjedde påskedagen forandret vår framtid fra å være fortapt under Guds vrede og dom, til det håpet vi i dag eier som Guds barn og arvinger til Guds rike. For det skjedde noe grunnleggende gjennom påskens dramatiske hendelser. Oppstandelsen er selve garantien for at Jesu budskap er sant.

I lys av oppstandelsen ser vi at Jesus virkelig betalte vår skyhøye skyld til Gud da han døde på korset. Derfor kan vi synge med frimodighet: «Har du mange synder, Jesus deg forkynner: Gjelden er betalt!» NoS. 165,3.

Da Jesus døde på korset skjedde det en forsoning. Hør bare hva vi synger i påskesalmene. «Han er oppstanden, store bud! Min Gud er en forsonet Gud, min himmel er nå åpen!» NoS. 177. Det har altså skjedde en forsoning mellom parter som ikke var forlikt, mellom Gud og den som lar seg forsone med Gud.

Alt er oppgjort, alt er sonet. Vi som tror på Jesus har latt oss forsone med Gud. Vi er ikke lenger Guds fiender, men venner. Derfor, når vi tror at Jesus har sonet vår synd, da er det også slik. Oppstandelsen beviser at veien er åpen til Far i himmelen for hver den som tror. Eller for å si det med Grundtvig: «Sangen toner, vår forsoner, vår forsoner til evig pris; han ville bløde for oss å møte, for oss å møte i paradiset.» NoS. 184,3. Det er våre liv det gjelder. Det er oss Jesus en dag vil møte i paradiset.

Oppstandelse er også seier over djevelen og døden. I en annen kjent påskesalme heter det: «Min Jesu seierrike død fordømmelsenes piler brøt og knuste mørkets våpen!» NoS. 177. Påskedagens evangelium gjør det klinkende klart at vi er på den sterkestes lag. «Meg er gitt all makt i himmel og på jord.» På det grunnlaget kom Jesus til å befale sin kirke: «Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler.» Matt 28,19-20.

Gjennom dåpen og livet i Kristus har også vi fått del i både den omsorgen Jesus gir og den seieren han har vunnet. Som medlemmer på det vinnende laget skal vi være frimodige. Jesus vet det ikke alltid er lett å være kristen i en hverdag der en kan kjenne seg alene som kristen. Jesus sier: «I verden har dere trengsler. Men vær frimodige, jeg har seiret over verden!» Joh 16,33.

Kraften av oppstandelsen

Ser vi oss om, så ser vi at verden fortsatt er den samme gamle til tross for påskens under. Visst skjer det kriger og ulykker, og urett skjer. Alt dette er uendelig vondt for dem som rammes, men sett på avstand tenker jeg om alt dette at det er som snøfall rundt påsketider. Det hender jeg er lei av vinteren. De årene snøen legger seg i oktober tenker jeg det blir en hard og lang vinter. Daler derimot snøen ned rundt påsketider, da vet jeg at det kun er et spørsmål

om dager, relativt kort tid før varmen og våren for alvor bryter gjennom. Våren har kommet. Vi ser allerede det spirer der sola får tak.

Slik også med oppstandelsen. Det avgjørende har allerede skjedd i vår historie. Jesus har vunnet, vårsola er kommet. Det er kun et spørsmål om tid før kraften av Jesu oppstandelse gjennomstråler alt for oss som tror. En dag skal Gud la det komme en evig vår og sommer. Vi vet at Jesus lever. Han har vunnet over døden og ondskaper, og vi har del i hans seier. Det er bare et spørsmål om tid, så kommer det som står skrevet i 1Tess 4: «Og så skal vi være sammen med Herren for alltid. Trøst da hverandre med disse ord!» 1Tess 4,17-18.

Etter oppstandelsen har verken døden eller livet blitt det samme for den som tror. Dødens brodd er borte, og med en ny framtid følger et rikere liv. For disiplene ble møtet med den oppstandne Jesus så sterkt at de samlet seg til gudstjeneste hver første dag i uken, det vil si hver søndag, for å feire at Jesus lever. Siden har vi fortsatt å samles til gudstjeneste søndag formiddag i tro og visshet om at Jesus ikke er mindre nær som usynlig enn som synlig. Til dette fellesskapet har Jesus gitt løfte om sitt nærvær.

Påskemorgen forvandlet natten til dag, og mørke til lys for evig og alltid. Etter som det lysner av dag, bryter også lovsangen ut fra menighet til menighet, fra land til land, på alle jordens tungemål – en takk til han som ble overgitt til døden for våre synder og oppreist for at vi skulle bli rettferdige for Gud. (Rom 4,25). Vi har en levende frelser, et budskap om håp og framtid for alle som tror. Det er påskedagens evangelium.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.